

GRATIA

RULES

Tomáš Houška

Literární předloha filmu **Gympł**

Handwritten text in a stylized script, possibly a signature or calligraphy, located on the left side of the page. The text is partially obscured by a large, bright, circular light flare that dominates the center and right side of the image.

Graffiti rules

A photograph of a person's torso, heavily tattooed with intricate, colorful graffiti-style designs. The tattoos cover the chest, abdomen, and upper thighs, featuring a mix of red, yellow, green, and black ink. The designs include abstract patterns, geometric shapes, and what appears to be a stylized face or figure in the upper chest area. The person's arms are also visible, showing some smaller tattoos. The background is dark and out of focus.

Tomáš Houška

Graffiti rules

Četba výhradně
na vlastní nebezpečí
neposkytujeme žádné záruky
na jazykové, estetické
nebo morální újmy
způsobené přečtením
této knížky.

Handwritten text in a cursive script, likely a signature or name, located on the left side of the page. The text is partially obscured by a large, bright white area that dominates the center and right side of the image.

Graffiti rules

Tomáš Houška

Graffiti rules

© Tomáš Houška 2000

Graffiti rules

Abraka-Dabra s.r.o. - 2. vydání. - Praha

Tomáš Houška, 2007

(Příbram, PB tisk s.r.o., 2007)

208 stran

ISBN 978-80-903984-0-5

Obsah

[*Vzkaz Malého prince*](#)

[*Bylo - nebylo*](#)

[*Matika*](#)

[*Doma*](#)

[*V klubu*](#)

[*Bombing*](#)

[*Máma*](#)

[*Ve škole*](#)

[*Vánoce*](#)

[*Šatny*](#)

[*Úřad*](#)

[*Alenina holička*](#)

[*Chce to něco většího*](#)

[*SLunná Itálie*](#)

[*Metro*](#)

[*Dějiny umění*](#)

[*Rodič na telefonu*](#)

[*Rozvod*](#)

[*Ladka*](#)

[*Děti noci*](#)

[*Otec*](#)

[*Komín*](#)

[*V kavárně*](#)

[*Po třídních schůzkách*](#)

[*Oheň*](#)

[*Škola*](#)

[*Pakt*](#)

[*Noc plná hvězd*](#)

[*Realita*](#)

[*Postupky*](#)

[*Whole train*](#)

[*Poručík*](#)

[*Nemocnice*](#)

[*Bouřka*](#)

„Vaše Veličenstvo, čemu vládnete?“

„Všemu,“ odpověděl král velmi prostě.

„Všemu?“

Král rozvážně ukázal na svou planetu, na ostatní planety a na hvězdy.

„Tomu všemu?“

„Ano, tomu všemu,“ odpověděl král.

Byl to totiž vladař nejen absolutistický, ale i vševládnoucí.

„A hvězdy vás poslouchají?“

„Ovšem,“ řekl mu král. „Uposlechnou ihned. Nesnesu nekázeň.“

Taková moc malého prince oslnila. Kdyby on ji měl, viděl by ne čtyřiačtyřicet, ale dvaasedmdesát nebo sto, nebo dokonce dvěstě západů slunce v týž den, aniž by musel někdo posunout židli! A poněvadž mu bylo trochu smutno při pomyšlení na jeho malou, opuštěnou planetu, dodal si odvahy a požádal krále o jednu laskavost:

„Chtěl bych vidět západ slunce... Udělejte mi radost... Naříd'te slunci, aby zapadalo...“

„Kdybych nařídil generálovi, aby létal od květiny ke květině, jako létá motýl, nebo aby psal tragédii nebo aby se proměnil v mořského ptáka, a generál by rozkaz neprovedl, čí by to byla chyba?“

„Vaše,“ odpověděl pevně malý princ.

„Správně. Je třeba žádat od každého to, co může dát,“ odvětil král. „Autorita závisí především na rozumu. Poručíš-li svému lidu, aby šel a vrhl se do moře, vzbouří se. Mám právo vyžadovat poslušnost, protože mé rozkazy jsou rozumné.“

„A co ten můj západ slunce,“ připomněl mu malý princ, který nikdy nezapomínal na otázku, když ji jednou dal.

„Budeš mít ten svůj západ slunce. Vyžádám si ho. Ale poněvadž umím vládnout, počkám, až k tomu budou příznivé podmínky.“

„A kdy to bude?“ otázal se malý princ.

„Hm, hm!“ odpověděl král a podíval se nejprve do tlustého kalendáře. „Hm, hm... bude to dnes večer asi ve tři čtvrti na sedm. A uvidíš, jak jsou mé rozkazy přesně plněny.“

(Antoine de Saint-Exupéry: Malý princ)

Bylo, nebylo...

Na podzim 2000 jsem vydal knížku Graffiti rules. Naťukal jsem ji v létě předtím, neprošla žádnou korekturou, takže je to pěkný masakr, protože když píšu, neznám bratra, natož interpunkci. Byla inspirovaná seminárou jednoho studenta a obsahovala velkou dávku autobiografie z mého působení na Gymnázium Budáňka. I když samozřejmě to, že je inspirovaná, je něco jiného, než že by měla být něčím jako deníkem (a v tomto druhém vydání jsem si zavymýšlel ještě trochu víc). Je literární fikcí. Hrdiny téhle knížky jsem si vymyslel – tak, že jsem různé *skutečné* příběhy mnoha různých lidí seskládal do jednotlivých *vymyšlených* postav, které pro mě byly čímsi jako archetypem; z příběhů jsem nechal kondenzováním vzniknout nové lidi. Byla to takřka demiurgická práce. Jména jsem si také (až na výjimky) vymyslel. Jakákoli shoda s některými skutečnými osobami, které se jmenují shodně, nebo s hrdiny knížky sdílejí jinou podobnost, je dílem náhody nebo důsledkem „archetypálnosti“ postav. Znáte to určitě už z filmů: Prostě si hrdiny nespojujte s nikým reálným, protože autor má přece právo na řádku tu fabulaci... i když tu a tam taky píše o sobě a lidech kolem sebe.

Spoustu osob jsem přejmenoval, některé přidal, jiné vyhodil, jiným občas změnil postavení v ději. Ale snažil jsem se zachovat atmosféru. Některé osoby jsem citoval, jak nejpřesněji jsem uměl - a to jak ve scénáři Gymplu, tak v knížce Graffiti. Filmový češtinář Karel je velmi reálná postava, stejně jako jeho filmové repliky, i když se jmenoval úplně jinak a neučil na Budáňkách. (Bývalí studenti pražského pedáňku ho nejspíš odhalí.) Transformátor jsme jako likvidační techniku užívali coby gymnaziální studenti my... kdysi dávno na gymnázium Nad Štolou. (Hlavně při hodinách matematiky a naše matikářka tehdy raději otěhotněla.) A do scénáře Gymplu jsem vložil hlavně různá vyprávění některých svých (tehdy) nedávných studentů, kteří s graffiti měli nějakou zkušenost - a samozřejmě jejich kamarádů.

Už při psaní jsem věděl, že vlastně vůbec nechci psát knížku, ale že o té partičce chci natočit film. Když jsem si ho představil, vzpomněl jsem si na Kouř, a viděl jsem jako jasné, že tohle natočit bude umět jenom Tomáš Vorel. Tak jsem mu s patřičným komentářem knížku dal. Dalšíh 5 let jsem psal spoustu různých verzí scénáře. (A taky se trápil tím, jak na film sehnat scházející peníze... psal jsem granty, překládal texty do angličtiny...) Do děje

jsem přidal několik dalších příhod a situací, které jsem mezitím coby kantor nasbíral. Také jsem trochu redukoval postavy a udělal knížku méně dokumentární a víc literární. V té podobě ji máte v ruce. Scénář čekal ještě velký průklest:

Ze scénáře Gymplu postupně zmizela naprostá většina postav, obrazů, záběrů i textů. Celé dějové linky. Čtenář Graffiti rules bude nejspíš překvapený, jak malý fragment zůstal ve filmu Gympl. Do posledních verzí scénáře mi vstoupil Tomáš Vorel s různými režijními zásahy a Pavel Nosek, který do toho vnesl autentické zážitky a zkušenosti z "druhé strany" - zkušenosti bývalého studenta, který graffiti maluje a prošel si s nimi sérií životních peripetií. Místo některých akcí mých studentů popsal jiné akce - svoje vlastní, a i on do dialogů vložil pár reálných. Úplně se změnila tvář a atmosféra školy, pravdu mi nikdo nevěřil.

Film jsem pojmenoval Gympl. Jednak proto, že je svým sdělením opravdu jinde, než tahle knížka a také proto, že writeři se stále strašně báli, že nebudeme ve filmu dost věrohodní.

Dost writerů nemá radost ani z knihy ani z filmu. Prvním důvodem je, že se tu mluví o věcech, které podle nich nejsou pro ucho a oko ne-writera. Ukazujeme situace, které mají být utajeny. Ani knížka ani film navíc nejsou oslavou writerů, ale ukazují rub i líc. Writeři by vlastně nejraději měli dokument oslavující graffiti, ve kterém by se nemluvilo, hrála by hudba a byly by tu záběry z jejich akcí. Konečně některé crew si takové dokumenty ze svých akcí točí. Ale bojím se, že ani kdyby knížka s filmem byly dokonale dokumentárně věrnými, nebylo by to ono: Každý writer má jinou zkušenost, jiné akce za sebou, jiné motivy, proč maluje. Zkušenosti a motivy těch ostatních mu občas přijdou malicherné a pitomé. Psaní o graffiti jsou pro něj žvásty. Koneckonců proč ne.

Tohle není dokument o graffiti ani dokument o typickém gymplu. Stejně jako film. Je to literární příběh party gympláků a jejich učitelů.

Tomáš Houška

P.S. A ještě něco – Chci moc moc poděkovat Gábině nejen za to, kolik zhůvěřilostí mi vychytala v téhle knížce, ale hlavně za krásný léta, který spolu žijem.

Matika

„Hele, Sančo, ukaž mi sešit, já si to vopíšu vod tebe...“ se Petr polohlasně obracel na svýho souseďa.

„No jo...“ podíval se na něj Sančo přes brejličky a flegmaticky Petrovi šoupnul sešit. Petr se do něj zadíval a při tom pohledu na něj padlo zděšení „Co to tam máš?! To je ta definice, co nám Milan diktoval?!“

„No, poznámky, ne?“

„Tý jo, ale v tom aby se prase vyznalo...“

„Já se v tom vyznám docela v pohodě!“ Sančo nechápal, kde je problém.

„Co tam má?“ naklonila se k Sančovi Klára.

„No hele, von si to všechno píše slovo vod slova. Von snad, když Milan řekne, že je tu vydejchanej a zaprděnej vzduch, tak to napíše in-line mezi ty definice...“

Klára se rozesmála „Hele, ale to přece nemůže stihnout, dyť by musel umět těšnopis...“

„Von to taky nestíhá... koukni... tady sou z těch vět vždycky jenom tak tři slova a na ně plynule navazujou jiný tři slova z jiný věty a dokončený je to zase jinou větou...“ kroutil hlavou Petr.

„A nepíše si sudý řádky matiku a lichý třeba bižuli, aby v tom bylo takový to mezioborový propojení?“ sedla si Klára zase na svojí židli.

Petr se snažil najít systém Sančova sešitu „No fakt! Jak tam dívám, mihnul se mi tam Caesar!“

„Ty vole, von snad eště dostane nobelovku za předefinování integrálu podle Petronia.“ ulítlo Honzovi, kterej jinak seděl v kanadách a celej v černym úplně letargicky.

Milan tam nahlíd a zacukalo mu v koutcích.

„Náhodou, já tu mam všechno!“ bránil se autor zápisu.

„Hmm, tak jo...“ kapituloval Petr. „Kláro, ty to máš?“

„Takže...“ zvýšil Milan u tabule hlas, jako že maj všichni sledovat, co to práská na tabuli.

„Ale když já sem...“ lamentovala Klára a tak se Petr otočil na Martinu.

V tom se rozlítly dveře, vešel dlouhán obecně zvaný Velryba a Renda. „Nám na Karláku ujel bus...“ Oznamovali dvojhlasně. „...totiž, my bysme to normálně stihli i tím v třicet devět, jenže vono... asi jak dneska příší... je zabarikádovanej celej most a...“

„...Indiáni vytrhali koleje, tchýně se ti zašprajcovala ve vaně a musel si volat hasiče, aby autogenem rozřezali vanu, a vyprostili ji a tak. Já vim.“ přerušil proud Velrybovy výmluvnosti Milan. „Koneckonců je teprv osm dvacet, takže budem pokračovat...“

Nově příchozí se usadili v maličký třídě za lavice sesazený do takového hranatého U, uvnitř něž tu a tam brousil matikář Milan.

„Petře, puč mi to taky...“ špitla Klára mezitím. Petr neřešil, co na to Sančo, a podal jí rozevřenéj sešit.

„Takže...“ začal zase Milan u tabule.

„Ty vole!“ začala v tu chvíli zcela nekontrolovaně Klára. „Teda promiň, Milane... Když...“ a začala klokotat smíchy „Von tady fakt pere přes sebe hlava nehlava dězák s matikou. No Cézar, fakt.“ A pak se zhroutila v záchvatu smíchu.

Milan zůstal stát, ruka s křídou mu pomalu klesla od tabule dolu...

„Cézar,“ řvala smíchy nepřičetná Klára „já vám něco přečtu...“ a několik dalších vteřin se dusila ve svém výbuchu. „zemřel přirozenou smrtí...“ cedila mezi palby smíchu dál Klára, který přeskakoval hlas „...po sedmadvaceti ranách nožem.“

To už nevydrželi ani ostatní a padali smíchy taky. Tedy kromě Sanča, který na ně docela nechápavě zíral.

Milan seděl za katedrou, hlavu pohrouženou do dlaní a tiše bublal, nebylo přitom jasné jestli smíchy nebo nářkem.

„No, vono po sedmadvaceti ranách nožem je celkem přirozený, že zemřel...“ zdvihnul Milan hlavu a vrátil se k tabuli.

„Takže...“

„Jé, ahoj Milane, promiň, že du pozdě, já sem se nák...“ vešla Monika, která vytřepávala vodu z deštníku.

„Aha...“ konstatoval Milan „tak, kdo tu ze septimy eště není?“

„Eště Martin Novotný, ale ten že by chodil na vosmou... To je blbost.“ uklidňoval matikáře Petr.

„Tak to je dobře.“ ulevil si Milan. Vzal křidu, stoupl si zase rozhodně k tabuli... a zamyslel se. „Sakra, co sme to dělali?“

„Derivovali sme sedmadvacet ran nožem, Milane.“ připomněla mu Klára.

„Jasně... nemáte někdo nůž?“ rozhlídl se Milan.

„Cézar už je mrtvej, Milane!“ ubezpečil ho Petr.

„Ten se má...“ povzdechnul si matikář „a... nepřide eště někdo?“ Podíval se s obavami ke dveřím.

Nic se nedělo.

Vzal si teda znova křidu do ruky a začal. „Cézar, totiž derivace... Hergot, co mě blbneš, to sem vám právě nadiktoval...“ zakabonil se „integrály...“ Otevřely se dveře.

V nich nestál Martin Novotný ani děda Mráz, ale Jana. „Milane, máš u mě dole v kanceláři telefon. Volá ta ženská, ze školskýho úřadu, co tě včera sháněla...“

„Integrály Cézara na třetím orbitu...“ plakal dojetím Milan, když vycházel ze třídy k telefonu.

„Hele, neni von nákej nesoustředěnej?“ komentoval to Petr.

„Prosimtě, vo Milanovi mi ani nemluv...“ uškříbla se Marie. „Zased si na mě, debil jeden.“

„Jak to?“ Divil se Michal.

„No, jak psali ten test, jo... jak sem tam na něj přišla pozdě, tak to von tehdy jako uznal, že už ho nemůžu stihnout a tak mi ho dal psát dneska. A tam byly takový kraviny... no samozřejmě to nemůžu mít!“ Rozčilovala se. „Já sem mu říkala, hele ale to sou věci, co ste dělali v říjnu, jak sem marodila, ale jemu to nák nemohlo dojít...“

„Hele a neměla ses na to zeptat předem?“ nechápal její rozčílení Martin.

„Jéžiš Marijá, a copak mam pořád myslet na to, jestli sem tu náhodou na něco nebyla a že si to mam někde sehnat?! A vod koho asi. Sešit ti nikdo nepučí... stejně tam většina lidí má úplný hovno, protože z těch hodin se nedá vůbec nic pochopit. Natož si to pak zapsat... Stejně je na mě zasedlej; pak se na mě tak šklebil a ptal se, jestli vim, kolik mam pozdních příchodů.“ pokračovala ve své litanii.

„A co tam bylo?“

„Ale copak já vim? si to nechci pamatovat!“

„A myslíš, že blbý...?“ vyjadřovala Pavla účast.

„No jasně, to bude čistá nula,“ mávla Marie rukou. „Von mi moh jasně říct, co tam bude, já bych se na to třeba nák připravila, ale copak se s nim dá domluvit?“

„Co? Drbete Milana?“ Přidal se Petr. „Je nákej divnej, že jo. Vod tý doby, co... No já nebudu pomlouvat...“

„Cože? To začalo zajímavě!“ rozšířily se Marii zorničky.

„Ale... tuhle s ní přijel, taková divná osoba...“

„To myslíš tu ťuntů?“ mávla rukou Klára.

„Ťuntů? Mně teda přišla spíš jako pěkná megera. Taková ta tichá voda... Mezi lidma moc nemluví a místo toho se jenom plaše šklebí. Doma mu to pak ale solí.“ nesouhlasila Pavla.

„To mluvěj zkušenosti!“ zasmál se Petr.

„Si měl takovou mergli doma?“ docela upřímně užasla Marie.

„A Milan mu jí přebral, a proto vo ní teď šíří, že je to megera.“ halasil Velryba přicházející taky na jednu.

„Jo. Matikáři sou pěkný kurvy...“ plynule s potutelným úsměvem pokračoval Petr v jeho myšlence.

„Stejně je to podraz, protože v septimě sme už dávno matiku neměli mít.“ rozčilovala se Klára. „Já vim, že za to teda Milan nemůže, ale je to pěkná blbost. Podívej se Velryba může jít přednášet dějiny umění, a kdyby tady byl jinej systém, tak už to dávno moh dělat na fildě a byl by šťastnej člověk. Místo toho drtí matiku – stejně to vždycky posere, protože ho nebaví a neumí to...“

„...a hlavně to do tejdne zase zapomene.“ přikyvovala Klára.

„Tak to pudem říct tý inspektorce,“ souhlasil Velryba.

Stáli v hloučku v parku mezi stromama, jenom pár metrů od vchodu do školy a vespolek kouřili. Byla přestávka.

V Janině kanceláři, honosně označené tabulkou SEKRETARIÁT postávalo tak asi třicet lidí a každý si žádal cosi napsat, vyplnit, doplnit, potvrdit apod. Občas zazvonil telefon a ačkoli termín multitaskingu Janě neříkal vůbec nic, v praxi předváděla všem oklamaným uživatelům Windows, které se za multitasking vydávají, že to může docela dobře fungovat.

„Já potřebuju potvrzení na tramvajenku...“

„Hele, jak je takovej ten papír na daně...“

„Hele, nevíš, jestli máme dneska plavání nebo basket?“

„Jano, Jim a Liz nás posílaj, abys nám dala druhej díl Headwayů.“

„Nevidělas tu Ivu?“

„Já bych tě poprosil o potvrzení pro mámu k soudu... potřebuje tam mít, kolik je tady roční školný.“

„Já si sem jenom dám raketu, já jí nechci nechávat v šatně...“

„Nevíš, kdo má klíče od terciánský šatny?“

„Nenechal tady pro mě něco Marek?“

„Jenom jedno potvrzení, aby mi dali tramvajenku...“

Když to na chodbě hlasitě cvaklo a minutová ručička se vzpřímila, jako že je už opravdu deset, bleší trh v otevřených dveřích kanceláře začal odplývat, až tu bylo prázdnno. Plácek v parku před školou už se taky prázdnil.

„Hele, už je deset.“ koukla Klára na hodinky, zatvářila se jako při konkursu na bestiální sedmdesátiletou čarodějnici, a pomalu se s ostatníma vydala do třídy.

„Deš?“ mrknul Michal na Marii. Ta zhodnotila délku cigarety a mávla rukou. „Ále, vono se to nepodělá.“

„Teď je Chvála.“ pokoušel se její postoj zvrátit.

„To teda bude... Ále, Chvála je mi fuck. Seru na něj. Až dokouřím.“ oznámila rozhodně.

„Si teda drsná,“ kývnul uznale hlavou a sám zamířil dovnitř, protože tušil, že už je minuta – dvě po.

Sekretářka Jana si už balila věci a na roh stolu skládala, co má vyřídit zejtra. Před školou zachřoupal drolicí se asfalt, a taxík, poté co tu vyložil zákaznici, odsvištěl parkem pryč. Zacvakal zámek a vešla Mirka. Předsedkyně správní rady. Taková... největší šéfová.

„Jak to, že je tam v těch šatnách zase takovej bordél?“ Spustila zvláštní pozdrav s nápadně protaženěma vokálama.

„Asi si ho tam udělali...“ pokrčila Jana ramenama a šla se about.

„Ty už deš?“ podivila se Mirka. „Ted?“ a zatvářila se eště kyselejc.

„Jo, jo, Mirko. Je půl čtvrtý, já musím do školky pro potomka, nakoupit, udělat večeři...“

„Jakou večeři, prosimtě...“ zavrtěla hlavou s výrazem naprostého nepochopení, o jakýchžto pojmech to Jana mluví.

„Mam děti a přijde hladovej mužiček...“

„Si něco udělaj!“ Mirka mluvila ze zkušenosti. Ona večeři nikdy nedělala.

„Mějte se tu hezky, čau.“ a Jana s úsměvem vklouzla do bundy, přehodila si kabelku přes rameno a vyrazila ke dveřím.

„To se tady s váma už ani nemůžu normálně domluvit? Dyt' je teprv vodpoledne.“ nasadila zhrzená Mirka rádobyplačtivý tón. Pak ale zcela neplačtivě koukla k stolku s varnou konvicí. „Je tam kafe?“ stihla dřív, než Jana zmizela úplně. Když ta na ni kývla, zeptala se ještě „... a je tam Tomáš?“

Janino „Jo“ už splynulo se cvaknutím zavírajících se dveří.

Mirka si odložila kožich, zapálila ameriku a zapnula varnou konev. Pak nahlédla do vedlejší kanceláře, kde seděl Tomáš a probíral obrovskou hromadu seminárek, které se mu nakupily

a které bude muset tehle tejden nejen přečíst, ale taky obodovat, napsat autorům, co předělat, vyhodit, dodat a tak.

„Máš čas?“

„Jé, čau Mirko. Já si vůbec nevším, že si přišla,“ vzhlídnul od papírů v klíně.

„Nevadí ti ten bordel v šatnách?“

„Mně je celkem fuk,“ řek docela upřímně.

„Mně vadí.“

„Tak, že jo: Je vodpoledne, lidi už většinou vypadli, něco je tam rozházený...“

„Tak to tam ale nemůže vypadat tak, jak to tam vypadá. Když někdo vejde, co si pomyslí?“

„Že je bordel v šatnách. Sou i horší věci – třeba taková trpaslíci...“

„Tak s tím něco udělej,“ zakňourala.

„No, uklízet to nebudu, školník taky nemá v náplni práce uklízet v šatnách... Víš co, já ti zejtra ve vosum svolám všechny studenty a ty jim povíš, že ti vadí bordel v šatnách.“

„Já jim nic říkat nebudu...“ zhrozila se představy osmé hodiny ranní.

„Já taky ne. Blbce ze sebe dělat nebudu... Co potřebuješ?“

„Pod' na kafe.“

„Na kafe?“ Tomáš si promnul oči. Na klíně mu trůněj seminárky, na stole asi tak deseticentimetrová vrstva toho, co je akutní, doma dvě děti... a Mirka ho v půl čtvrtý tahá na kafe.

„Já s tebou potřebuju mluvit,“ dodala.

„Jo, jo. Já bych potřeboval tohle dorazit,“ a zhluboka si vzdychnul.

„To doděláš doma.“

„Jo, jo.“ Tohle už taky znal. Dvě hodiny nad ničím v zakouřený vinárně. V šest je doma jako na koni. Tak kolem devátý uložit děti, kterejm aspoň poví náskou pohádku a zazpívá písničku. Pak se Alena bude chtít milovat... nebo se možná spíš bude chtít pohádat.

Vono se to dopředu nedá nikdy odhadnout: To záleží na tom jestli se na ní prodavačka v krámě usmívala nebo šklebila, nebo taky na tom, jestli chlap, kterej Tomášovi volal domu, nadával, že ty podklady pro tiskárnu zase přines pozdě, anebo se naopak rozplýval, že napsal úžasnou knížku. Vono někdy to může záviset i na tom, jestli byly v noci sluneční erupce v normě nebo mimo normu... anebo to taky prostě nemusí mít spojitost vůbec žádnou.

Opravdové dobro a *opravdové* zlo je jenom to, co nevyplývá z žádných kauzálních vztahů, jak říkal Lev Nikolájevič. Nemá příčinu, ani dopředu známý důsledek. Alenina nálada byla většinou taky buď *opravdu* dobrá, nebo *opravdu* špatná. Tolstoj by měl radost. Jak při každým jejím neurotickým záchvatu říká její máma: „To víš, vona je lev, tak mrská vocasem.“ Čimž naznačuje, že takovej lev se může kdykoli ke komukoli chovat jakkoli a dotyčný se s tím prostě musí smířit a respektovat to. Protože lev je král zvířat a zvířata kolem lva musej poslouchat a trpět jeho vrtochy.

Jo, to dodělá doma, pomyslel si Tomáš, zatímco si Mirka vedle přelevjala svoje první kafe... eště tedy než vyrazej na to vopravdový. Dodělá to doma. Tak mezi jedenáctou a druhou. Ale doma pak musím udělat eště... jinak mi to nezaplatěj... takže seminárky bude dělat mezi jednou a třetí – čtvrtou.

Když se jednou svěřoval u piva kamarádovi psychologovi o svym pracovním režimu, kdy jeden den v tejdnu nespál, aby stih všechnu práci, začal se tehdy Jirka chechtat. „Že nevíš, proč se směju?“ se pak zeptal... „No, takys toho ve finále zvládnul míň?“ přičemž slovo *taky* zdůraznil. „Já sem si málem uhnal infarkt, co ty?“ Jo, to byl docela dobrej černej humor, smáli se voba.

„Tý jo, je to nutný?“ zeptal se jí.

„Mam tady seznam úkolů, na který bys měl kouknout...“

Už je to tak. Dvě hodiny v zakouřený vinárně.

V tom vešla Bára. „Hele, já si du pro tu raketu...“

„Čau, Báro.“ Mrknul na ni.

„Nevíš, kam jí Jana dala?“

„Nemam ponětí.“

„Ale já sem si sem, no přesně sem dala dopoledne raketu!“

„Báro, je mi to vopravdu moc líto,“ omlouval se Tomáš, „ale já vo tvojí raketě nemam tušení.“

„To je teda pěkný. Tak já si k vám do kanceláře dám raketu za patnáct stovek, aby se mi neztratila, a vona tady není.“

„Už si vzpomínám,“ zarazil se Tomáš, „já sem měl vodpoledne hroznej hlad a tak sem jí sežral.“

Chvilí nevěřičně stála a pak se namíchla eště mnohem víc, než kdyby jí poslal do prdele rovnou.

„Hele, ale fakt, ale...“

„Je mi to líto. Raketa se možná eště najde, ale já vo ní nic nevím a pochybuju, že si někdo z nás všimnul, že sis sem právě ty položila raketu.“

„Sem si jí sem dala vo přestávce, Jana tu byla...“

„Kolik tu tak měla lidí? Dva? Deset? Třicet? A nákej telefon? Tvojí raketu ani nezaregistrovala, a jestli, tak na to za dvě vteřiny zapomněla.“

„No tak mi na ní snad ale můžete dát bacha, né?“ nasazovala ukřivděný tón.

„Báro, prosim, příd' zejtra. Já ted' vo raketě nevím, hledat jí nebudu, a mam něco na práci s Mirkou...“

Práskly dveře.

„Jo, a zejtra nám pan Václavík bude volat, že sme jí ztratili raketu,“ ulevil si. Pak si šel sbalit hromádku věcí do batohu, kdyby se doma třeba kolem třetí ráno začal nudit, a vyrázil s Mirkou řešit ty úkoly.

Doma

„Co bylo? Bylo něco?“ ptal se Michala táta, když zjistil, že Michal je už ze školy doma.

„Né, co by bylo...“ ušklíbnul se Michal. Zdržovalo ho to. Potřeboval si něco vzít a vypadnout, protože už bylo šest prýc

a představa, že by kluci na Michala u Voříšků nepočkali a šli někam sami, mu přišla nepřezítelná.

„Ve škole, myslím,“ dodal táta, když Michal nereagoval tak, jak by si představoval.

„Nic.“

Na to se táta zase zavřel do své pracovny a sepisoval tam... Michal ani netušil co. Článek do nějakýho debilního vědeckýho časopisu? Skripta vo nenasycenejch kyselinách? Čert ví. Bylo mu to fuk. Tátu nic jinýho než nenasycený kyseliny nezajímalo. Teda možná eště trochu nasycený kyseliny.

Vlastně jo, zajímalo ho, jestli je Michal ve škole dobrej. Ani né tak jestli ho to baví, jestli to umí a podobně. Jeho zajímalo, jestli má jako dobrý známky, jestli taky jednou vystuduje chemii a stane se z něj vědec a docent... a vod doby, co byl Michal na škole, kde nejsou známky, nechtěl vod učitelů na třídních schůzkách slyšet, jak se Michalovi vede, co umí, co mu de, a na co by moh mít nadání. Vždycky se ptal, jak má to jejich hodnocení přepočítat na známky. Vod jedničky do pětky.

Učitelům tím pil krev a vobčas si ho pro to dobírali. Michala tím sral taky. Jakoby život bylo pět pitomejch čísel. Jakoby bylo kdovíjaký terno stát se vědcem, co furt čumí do blbejch papírů, před barákem mu stojí vokopaná stodvacítka a na dovolený byl nejdál na Lipně, protože víc si takovej docent a vědec za svůj plat nemůže dovolit.

Možná, že by mu v tý škole leccos šlo, ale moc věcí ho tam sralo. Když se z něj stal gymnazista a pochopil, jak moc tátovi de vo to, aby z něj měl taky vědce, začalo ho to srát nějak všechno. Komplet.

Tokovej život a pinožení se za něčim úplně nesmyslnym.

Podělaný vokolí, kerý kouká, jestli máš nákej zasranej titul a kolik vyděláváš.

A jak na to sral, vono se to hodnocení postupně podělalo taky.

A vztahy s rodičema se pak rozesíraly a každou další třídní schůzku začaly bejt horší a horší.

Přišlo mu to k smíchu. *Srát*. To bylo vševystihující sloveso, které uměl časovat ve všech tvarech a vždycky dokonale vyjadřovalo jeho pocit ze světa.

„Nemáš hlad?“ vítala ho máma. I tohle ho sralo. Jako by nebylo nic, než to pitomý žrádlo. „Ne, vobědval sem.“

„Nic ti neschází?“ podívala se starostlivě.

„Ani ne,“ vodsek jí, aby mu už konečně dala pokoj.

„Michalíčku, a jak to, prosimtě, máš s tou češtinou a angličtinou... a kdo mi to eště říkal... biologií? Už sis to nák vylepšil?“

„Co já vim. Snad jo.“ Kurník! Vona mu bude do čtyřiceti říkat Michalíčku!

„Neměl by ses na to podívat?“ Michalovi se tmělo před očima.

„Jo. Já sem se na dnešek domluvil s jednou spolužačkou ze sexty, že si na mě s tou matikou chvíli udělá čas...“

Podívala se překvapeně. Ale nedůvěru tam nečet. A tak si zase sbalil věci, vyměnil pár blbostí v batohu a vyrazil do hospody.

„Možná, že se nad tím zdržíme...“ prohodil ve dveřích na vysvětlenou. „Já nevím, kdy přídu, vona bydlí někde na Zbraslavi... nemusíš na mě čekat, já si pak večeri vezmu sám.“

A zatímco na něj máma volala, že to bude připravený v lednici a stačí si to pak vohřát v mikrovlnce, šel.

Když Tomáš vešel domu, zaslechl, jak z pokoje zní melodie večerníčku. Paráda! pomyslel si, tak to nebylo tak hrozný... Zul se a nahlédl do pokoje. „Ahoj!“ pozdravil Alenu a Elišku.

„Tati!!!“ ozval se nadšený výkřik a Tomášova dcera Eliška vyskočila z křesla a běžela se mu zavěsit na krk. Objal jí a chvíli se s ní točil. Pak se šel podívat na svého syna, který ležel v posteli a spal. Tomáš ho pohládl po hlavě a spolu s Eliškou se spokojeně uvelebili do křesla.

Alena koukala trochu nevaživě. „To budeš každéj večer s Mirkou...? myslíš, že mě to tu baví?“

„Am myslíš, že to s ní baví mě?“ kontroval.

„No to fakt nevím.“ zatvářila se nakysle.

„Psst!“ okřikla je Eliška, která se snažila soustředit na zbytek večerníčku.

Tomáš si Alenu přitáhnul k sobě „Mam překvápko...“

Podívala se s nedůvěrou.

„Ségra má v pátek volno a pohlídá nám děti a my můžem na koncert...“

Aleně se rozzářily oči „Máš lístky? Na co?“

Tomáš se zamyslel, jak to prezentovat „No slavný teprv budou... ale bude to dobrý.“

„Zas ňákej ten tvuj bigbít? Nový stroje nebo jak se to menuje?“

Tomáš zavrtěl hlavou... „Ne, takovej festiválek... asi pět kapel.“

Alena uznala, že cokoli je lepší než zůstat doma. „To si mam jako vejaskat, co... asi jo...“

Eliška utrhla oči od televize a tázavě se podívala na Tomáše „My budem mít pejska?“ Oči se jí přitom rozsvítily jak baterky.

Tomáš se snažil z toho nějak vyklíčkovat „No pejska... víš to tady v bytě tak úplně...“ Eliška zesmutněla. Ale Tomáš to zachraňoval „ale v pátek přijde teta...“

To Elišku uspokojilo „Jo... bude dělat pejska.“ Rodinné drama kolem pejska bylo pro tentokrát zažehnáno.

U štamgastského stolu seděla mlčky čtveřice karbaníků a jejich mariášovky pleskaly o stůl. Hned vedle seděl otrávený Michal „Tohle je nahovno,“ zkonstatoval, „už tady zas akorát žvaníme, a co ten komín?“

„Ty ses asi posral!“ Okamžitě ho uzemnil Petr. „Na komín pudem, až budeš mít návrh, až budem připravený a...“

„Komín?“ Naklonila se k nim Pavla, protože ve všeobecném kraválu slyšela tak každý pátý slovo.

„Prostě jeden komín...“ mávnul rukou Petr.

Hostinský mezitím donesl další várku pŕllitřů a s hlasitým bouchnutím je položil na stůl. Na účet, který získával podobu nakresleného trávníku, přibyla další řádka čárek. Pak se hostinský zarazil a vykulil oči na Jirku.

„Co to.. co to... Tady si v hospodě, tady se nehulí tady se chlastá!“ Jirka se leknul a omluvně típal džointa. „No sory... no...“ Hostinský odcházel značně pohoršen a kroutil hlavou nad takovou drzostí.

„No, počkej, nezamlouvej to,“ podívala se Pavla dlouhým pohledem, kerej Petra odrovnával, protože v něm bylo možný číst velice různorodý signály. Přeložil si to jako návrh na určitou výměnu informací za... No, to se eště uvidí.

„Nejseš ty ňák zvědavá?“ Odbyl ji tónem, kterej říkal *Ptej se. Chci se s tebou bavit, tvoje otázky mi imponujou.*

„Vezmete mě s sebou?“ útočila dál.

To byl teda těžkej kalibr. Proč? Proč chce jít s nima? Zajímá jí to malování? Nudí se? Nebo se s nim chce vyspat? Neni za tím něco jinýho?

Je vožralá!

Vožralá spolužačka, která s nim chce v noci malovat komín. No, vona až vystřízlíví, to možná uvidí jinak... ale třeba by se toho dalo nějak využít. Takový věci se nestanou každěj den... Třeba by jí moh dostat do postele.

To byl tok myšlenek rychlejší, než jak vo tom čet u těch tajnejch agentů. Pavla je pěkná holka... Pavla je vlastně moc krásná holka, jakto, že si to do teď ňák víc neuvědomil? Dostane jí do postele, určitě se s nim chce vyspat. Je vožralá, to je dobrý...

Ale kde? Domu jí vzít nemůže. To by musel jediná někdy dopoledne, až tam nikdo nebude... Ale co teď'...

„Ses zbláznila?!“ řekl jí na to.

„Dneska?“

Petrovy se roztočily mozkový závity. To by vlastně moh bejt dobrej nápad pomyslel si. Vyrazej na takovej menší bombing. Hlavně žádnej průser... a pak jí třeba dostane do postele... ale kde? No, prostě nemá kam. Dneska to nejde, nejdřív to musí všechno pochystat.

„Ne!“ řek se vši rozhodností.

Ráno bylo lezavo. Monika s Pavlou stály u otevřeného okna a držely v ruce horní konec hadičky. Zezdola k nim doléhal lomoz a hlas matikáře a fyzikáře Milana „Holky, slyšíte mě? můžete začít...“

Pavla vzala konvičku na kytky a do trychtýře nasazeného na horní konec hadičky se spustil pramínek vody.

Dole kolem plastového barelu postával zbytek třídy i s Milanem a všichni upřeně sledovali pokus.

Michal jakoby vnímal napětí v vzdouvajícím se barelu „Hele, už se něco děje...“

Barel byl pečlivě zašroubovaný a jediným otvorem vedla právě ta hadička, kterou o dvě patra výše třímala v rukách Pavla s Monikou. Kolem otvoru, kterým byla hadička provlečena prosakovala voda, a to přesto, že spáry byly celé zalepené a oblemcané Chemoprenem.

Martin sledoval akci s vrcholným soustředěním „Tady to trochu teče, nevdáí to?“ Milan pokrčil rameny, ale zdálo se, že ví, co dělá. „Počkej, až tam tu konev nalejou celou...“

Najednou se ozvala tupá rána a plastový puknul po celé délce. Gympláci uskakovali na všechny strany před proudem vody.

Michal zíral jako u vyrtžení „Tý jo!“

Klára chytla největší spršku a neopomněla to komentovat „Ty vole, já sem durch...“ Popravdě přeháněla... ale to jí bavilo.

Milan se nadšeně usmíval. „Tak co... kdo mi to vysvětlíte fyzikálně?“

Klára se zkusila využít situaci „Měla bych se jít převlíknout...“ Michalovi to šrovalo v hlavě „Ja to nechápu... jak to že stačila jedna konvička?“ A pro jistotu si zapálil cigaretu.

Milan se na něj podíval tak zle, jak jenom uměl „Kolman, ve škole se nekouří!“

Michal znejistěl „Nejsme ve škole, jsme před školou...“

Ale Milan neváhal, utrhnul mu cigaretu vod pusy a letěla do koše, rovnou přidal otázku „Tak Michale, vodní sloupec je vysoký 12 metrů...“

„Jakej sloupec...myslíš tu hadičku...?“

„V konvi byly dva litry vody... jak velkej hydrostatickej tlak v kanystru vznikl...?“

Michal se zatvářil jako idiot „Já nevím...to se něco násobí?“

Milan na něj měl dopal. Kdyby byl Michal hlupák, tak by to Milanovi vadilo míň. Jenže Michal byl chytřej kluk. Jenže ignorant. „Hele, že ses vybod na ten příklad, co ste měli udělat doma? ...by ses neptal jako blb!“

Petr zapřemýšlel „Množství tý vody není důležitý, co? Důležitá je vejška sloupce... a ...hustota?“

Milan si oddech. „No, aspoň tak.“

Michal si oddechl taky „A bude klid...“ pak se mu vetřela myšlenka, že se podobný příklad může objevit v písemce. Zahnal jí.

Když fyzika skončila, Michal příhodu s barelem odsunul do dávných vzpomínek. „Too je metrix, tyhle fyziky... vždycky se něco rozbije nebo shoří...“

Martina to rozesmálo „No vo to de, ne?“

Petrovi metrix asocioval klub Matrix, kde se kalilo minulý týden na Morčatech a taky že v Rock-café se dneska odehrává koncert. „Metrix bude večer...co?“

Všichni souhlasili.

Lad'ka měla doma takovou tichou domácnost. Lad'čin táta, pro všechny známé a sousedy povídavý a žoviální pan doktor, se rozhodl, že z dcery vychová úspěšnou stomatoložku, která jednou převezme pýchu jeho života – kvetoucí ordinaci. A Lad'ka celou svou existencí odporovala této představě. Zatímco docela obstojně zpívala, z přírodovědných předmětů byla pravidelně na pokraj propadení a následného uškrcení.

Za okny už se zatáhlo. Ladka dopočítala svou porcičku příkladů, jejichž smysl stejně nikdy nepochopila, když jí vyrušila esemeska. Protáhla se a s radostí přečetla.

Potichu vykoukla ze dveří svého pokoje. Předsíní zněly zvuky jakéhosi duchaplného seriálu. Jako myška se protáhla ke dveřím a natáhla tenisky. Když sahala po bundě, otevřely se dveře obývacího a v nich překvapený táta.

„Kam deš?“ podivil se jejímu počínání.

„Za Pavlou, dyť víš, že sme se domlouvaly...“

„No, vo tom sme snad už mluvili, ne?“ táta se tvářil, jak může Ladka plácát takové hlouposti, které jsou navíc už mnohokrát vyřešené, „máš přes víkend počítat matiku, ne? Si měla štyrky z písemky...“

Provrtával jí očima, ale Ladka už neříkala vůbec nic. Se slzama v očích zmizela pokojíčku, lehla si do postele a přikryla hlavu polštářem, aby neslišela, jak táta pucuje mámu „Vona je úplně blbá, ne? Si myslí, že může trajdat po nocích... štyrky z písemek ...a chce trajdat po nocích... Nic neříkáš? Jí to schvaluješ?“ Přitáhla si polštář blíž k uším, takže slyšela jenom tlukot vlastního srdce. A viděla dlouhou nekonečnou tmou.

V klubu

Tmou probleskovaly ostré barevné spotíky a prodírající se chuchvalci umělého dýmu.

Zpěvák se vyžíval v množství stříkajícího semene, které v textu svého songu vychrtil na posluchače. K tomu přidal nějaké prdele, čuráky a píči.

Viditelnost byla tak metr - dva. Klub se chěl basóými tóny tuc tuc. V polotmě se tančilo, křičelo, nějakým zázrakem se zatím uprostřed parketu ještě nesouložilo.

Petr popíjel na baru pivo, Michal vedle něho, balí si cigáro. Balené cigáro vypadá drsně. Oba pozorovali rozdváděné holky kolem.

Objevil se Tomáš s Alenou „Jé čau, Tome“ ozývalo se z různých koutů a Tomáš jim radostně mával. Na velké popovídání to nebylo, protože kapely nedávaly žádnou příležitost. Vzduch se třásl a jediné, co se dalo smysluplně udělat, bylo buď tančit v hustém davu, neo se spráskat u baru. Mnozí přítomní intenzivně pracovali na obojím.

Ne že by z toho Alena měla radost. Tohle její parketa nebyla. Bylo to tu moc underground, žádná profláklá kapela se superzvukem a scénou, ale prachspřátá smršť, která slabší náтуры vymete ze sálu.

Po pár vínech a hodince křepčení si propocená Alena šla odskočit. Před zrcadlem chumel vyzývavých holek... některé z nich naní taky kamarádsky volaly Čau... Upravovaly si podprsenky, malovaly se, a štěbetaly. Z toho byla ještě špatnější než z muziky.

Když uprchla ven, sedli si s Tomášem na chvíli ve vedlejší místnosti u baru „Co se to tu děje? Tady je celá tvoje škola, nebo co?“ nebyla nadšená.

Souhlasně kejval „Pár jich tu je...“

„Hele ale voni se k tobě chovaj, jo dybys byl jejich kámoš...?“

„To je super, ne?“ nechápal, co se jí nelíbí.

„Si vadnej?“ přišla si jak v Jiříkově vidění. Nikdo před paní ředitelovou nepadal v nábožné úctě k zemi, ale docela normálně se na ní usmívali a volali čau...

Noční tramvaj na zastávce čekala a čekala. Partička studentů se do posledních dveří vehnala jako vichřice, protože každý myslel, že už už zabzučí signál nad dveřma a tramvaj jim frkne. Ale depak. Tramvaj stála a čekala i potom. Jenom pár houmlesů vrhlo podezřívavý pohled, kdo že je to tím dusotem probudil.

Pavla, Klára, Jirka, Marie, Michal i Petr byli rozchechtaní a v očekávání toho, co přijde. Kdo ví, co může vlastně přijít. Konec světa? Další nekonečné pokračování kalby? Zabrali zadní plošinku. Jirka se objímal s Marií. Konečně se rozblikalo oranžové světlo dávající na srozuměnou, že se pojedje.

Zdivočelý Petr ale proskočil dveřma dřív než se zavřely a naskočil vzadu na oj tramvaje. Tramvaják si ho zdá se nevším, protože jinak by Petra nejspíš hnal. Ale měl asi jiný starosti. Petr tedy vytáh tlustý fix a během dvou vteřin nakreslil přes zadní okno svůj tag. Zrcadlově, aby to bylo dobře čitelné uvnitř.

Pak se tramvaj rozjela a Petr se levačkou chytil stěrače. Fix v puse a pravačkou se přidržoval. Z jeho výrazu se dalo vyčíst, že úplná sranda to zas nebude, ale za zděšení v očích Pavly a Kláry mu to stálo. Stejně se vezl jenom kousek... na Karláku seskočil a vběhnul do vagonu.

„Si vůl!“ uvítala ho Pavla. To znělo dobře, komentuje to, pomyslel si...

Na Pavláku vystoupili a zamířili do Bruelské. Teď konečně jakoby dozněl bengál z koncertu a nervozita projíždějících aut. Tady byla černá vonící noc.

Tomáš s Alenou došli k divadlu na ostrůvek. Tomáš zabrejll do jízdního řádu a pokrčil rameny.

„Teď nic...“

„Berem tágo, ne?“ řekla to Alena.

„Hele... a co si udělat procházku přes Kampu... nebo přes most?“

To je ale idiotskej nápad, bylo Aleně jasné „Procházku? Teď?“

„No... teď je to nejlepší,“ nechápal Tomáš „krásná procházka... romantika, ne? ...a za dvacet minut sme doma...“

„Chceš říct, že nemáš na tágo?“ změnila Alena tón hlasu.

Tomáš se zamyslel „No...možná jakž takž.“

„Tak jedem tágem... já se budu courat pěšky po nocích, protože ty nemáš na tágo.. to je v prdeli teda...“ a už se rozhlížela.

„Ne...“ Tomáš nechápal Tomáš „přece to je hezký, ne? Procházka přes vopuštěnej Karlův most...“

Alena se zašklebila, aby nemusela říkat nahlas, že ho má za úplného pitomce a rychlými kroky zamířila na roh, kde byla větší frekvence drandících taxíků.

Bombing

Pavla se Petrovi zavěsila do ramene a Petr kombinoval a kombinoval, jak to dneska udělat. „Hele, ale dokdy musíš bejt doma? Vono se to taky může pěkně protáhnout...“

Mávla rukou, „naši sou eště furt pryč,“ bylo na ní vidět soustředění, „vrátěj se zejtra po vobědě...“.

„Tak to jo,“ dořek to Petr za ní, „to je dobrý ne?“

Pavla ho stiskla trochu víc, snad aby mu nažhavila dlouhé vedení.

„Kam dem?“ zeptal se Michal.

„Jen tak...“ mávnul rukou Petr. „Pavla chce vidět, jak vypadá bombing...“

„Se posrala, ne?!“ ulítlo Michalovi, ale nikdo na to moc nereagoval.

Pavla utrousila „Petře, já sem eště nikdy nebyla vožralá...“

Petr obrátil oči v sloup.

„Povedeš mě?“ zeptala se. Oddech si. Vono to s tou akcí zase nebude tak zlý. Ale když je vožralá, mohla by se nechat snáž zpracovat. „Jasně...“ řek co nejkonejšivěj a vyrazili.

„kdes to slyšela... bombing...?“ napůl se ptal Pavly.

Pavla se zatvářila nechápavě.

Petr si spustil svou „...bombing... To je většinou stříbro, chrom. Ale vo to nejde. De vo rychlost. Musí to bejt super a za pár vteřin.“

„To je něco jinýho, než ty ména?“ ujšťovala se.

„Tagy?“ Snažil se Michal bejt chytřej „no kurva! Tagy to je takový to pro toye. Tagy sou vlastně dobrý hlavně na to, aby bylo vidět, kdo tady právě na scéně dělá.“

„Dyt' sou jich všude spousty.“ namítla. „A musím říct, že teda, když to vidím na Karlově mostě, tak bych toho autora skopala přes zábradlí.“

„No jasně...“ machroval Petr „Rozumíš, můžeš mít tisíc tagů... no dobrý. A mimochodem – pražský writeři maj památky tabu. Vod těch na mostě nenajdeš ani fň. To dělaj ty posraný Němci, kerý si myslej, že se z nich každej zesere štěstím. Tagů můžeš mít kolik chceš. To umí každej blb. Ale pár chromů na *dobrejch* místech...“

„Aby byly vidět?“ podíval a se mu zblízka do očí.

„Jo,“ vysvětloval a propadal se do té hloubky.

„A to sou taky ty nápisy?“

„Většinou. Tam ani nejde vo to, co tam uděláš, jako, že je to na místě, kam si toyové netroufnou...“ a Michal mu skočil do řeči „Čím je to nebezpečnější... čím častěj tudy jezděj poliši... tím líp.“

„No, jo. Takže vono vlastně de jenom vo to někam vlézt, mít ty nervy a cokoli stříbrnýho tam napráskat...“ rovnala si to v hlavě, jako že už dávno tušila, že kluci, co běhají vožralí po nocích, nic moc namalovat nemůžou.

„Ale prd!“ nedal se Petr „De vo to aby to bylo dobrý... Jen si to někdy zkus. Nakreslíš si skeč, no dobrý... Ale ty ho pak musíš umět zpaměti a pak si vemeš dózu a namaluješ to. A máš na to třeba minutu, nebo dvě! Nesmí ti stejkat barva, linka musí bejt přesná, pravidelná, jedním jistým tahem... To není nic pro toye.“

„Hele, když vo tom tak básníš... víš, co je po Praze těch zmršenejch, kde ta barva teče a celý je to úplně pitomý...?“

„No jasně, ale ty nedělal žádný alt schule méno. To dělál nákej patnáctiletěj sráč, kerej to neumí.“ zamračil se. Jakoby on sám tím alt schule ménem byl.

„Kurník, touhle ulicí sem eště nešel...“ zajásal, když si uvědomil, že tu nikde nevidí svý tagy. Vytáhnul tlustý „permanentní“ popisovač. A na první dveře vytočil automatizovaným pohybem ne zcela jasný klikyhák.

„A co to jako je?“ nakláněla Pavla hlavu v naději, že když se na to bude dívat pod jiným úhlem, třeba to bude srozumitelnější.

Nebylo.

Petr se zachmuřil. „To vážně nevidíš?“

„Ne...“ rozesmála se „co jako mam vidět?“

„Tady přece – muj monogram,“ a prstama obtahoval černý linie, aby to Pavle názorně demonstroval.

„Ne. Vopravdu furt nic,“ zklamala ho.

„To snad není možný.“ Zasunul si fix do náprsní kapsičky u bundy. „Hele, musíš si uvědomit, že ať to vypadá jak chce, pořád sou to všechno jenom tiskací písmena... no sou k sobě všelijak pospojovaný a na konci bejvá takovej ornament... na něm taky záleží...“ pak chytil Pavlu a pokračovali v cestě.

Michal je maličko předhonil a na plechový vrata do průjezdu nějakýho baráku mastil úplně jinej nápis.

„DEGEN“ rozesmála se Pavla. „To jako aby si na lidi z tohodle baráku každěj dal majzla, protože sou to degenerovaný dementi?“

Michal se strašlivě zamračil. „Doprdele, buchtý prostě na bomz nepatřej... na žádnou akci. Copak tady se dá něco udělat, když se všemu akorát blbě hihňá?“

„Co je to DEGEN?“ ptala se dál.

„Ježišmarijá, prostě DEGEN, no. To si eště nikde neviděla? To je prostě značka, moje značka. Že na každým rohu visí Coca-Cola nebo nějaká jiná zasraná reklama ti nepříde divný, a když vidíš DEGEN, tak se z toho můžeš potrhát...“

„Jo, u nás ve škole na dámskejch záchodech sto taky dělal ty? Sto teda pěkně zprasil,“ ohodnotila jeho dosavadní úsilí.

„Hele a nechceš se chvíli srát do něčeho jinýho?“ Urazil se Michal.

„Jo, Michale ty máš tu lahev, co?“ přerušil je Petr.

Michal se zatvářil pohoršeně „Já... Jirka... Kde je Jirka s chlastem?“

Klára vrtěla hlavou „Kde je Jirka s chlastem, to nevím, ale Jirka s malou Majkou se zdekovalí támhle do toho průjezdu.“

Michal si pískl. „Tak Jirka s Marií! To sou věci...“ zamyslel se – „čihnem na ně, ne? Ale potichoučku!“ a hbitými kroky vyrazil kupředu sledován Pavlou.

„Vy blbci, nechte toho,“ nezapřela Pavla pražský přízvuk.

„Kolman dyž slyší vo sexu, tak šilhá...“ dobíral si Michala Petr.

„Vy ste magoři...“ kroutila Pavla hlavou.

Příplížili se k průjezdu a jak uměli potichu nahlédli dovnitř. Pohled je ale zklamal. Ve stínu v rohu průjezdu tam Jirka s Marií, úplně nehnutě stáli, objímali se a líbali.

„Zase pozdě...“ dělal Petr vtípky.

„A co si čekal, že v týhle zimě bude dělat?“ divil se jeho zklamání Jirka.

„Jirko, Majko, budíček!“ Zahlaholil Petr a třikrát hlasitě tleskl, jakoby chtěl Michala s Marií od sebe rozhánět. Vlastně chtěl.

Když se oba objevili venku, bafl na ně Petr: „Ha, dej sem pití.“ Ani to nebylo třeba, Jirka držel v ruce láhev načatý vodky a s klidem ji předal dál.

Petr se jí chytil a hodně vyzývavě z ní viditelně upil. Došli na křižovatku a pustili se po tramvaji Bělehradskou dolu.

„Hele, tady to nikde nebude vidět,“ stěžoval si Michal. A měl pravdu, fasády špinavý a hnusný, dveře temný a oprejskaný. „Ty krávo, aspoň by si tu mohli opravit dveře!“ rozčílila Michala představa, že by se sem snad pustil zbytečně.

„Svině!“ zařval do noční ulice a vrhnul se proti trojici popelnic, stejně jakoby se vrhal proti trojici zlolajných vetřelců. Dal do toho všechnu svojí energii a rozkopal je.

„Neblni a pod' vocud' nebo nás eště seberou!“ okřikovala ho Pavla a chytila ho ze zadu za bundu. Uklidnil se a na chvíli strnul a poslouchal. Všichni se zaposlouchali, ale kolem bylo ticho. Nikdo na ně zatím nereagoval. A tak šli dál, až se vedle nich vylouply prosklený dveře nějakýho supermarketu.

Nablýskané čerstvě umyté sklo v nových červených kovových rámech. V rozích cedulka, že obchod střeží nějaká agentura ve dne v noci a že si to každý má zatraceně rozmyslet, než se do krámu zkusí vloupat.

„Podívej se, jak vypadá ten vodcizenej kapitalismus před našim zásahem.“ Předváděl Petr dveře, jako by šlo o nějakou atrakci. Trochu to vylepšíme.

„Tady? Dyt' tady každou chvíli jezdí ňáký auto!“ vyděsila se Pavla.

„No právě.“ zalíbilo se to Michalovi, „proto budem první.“

„Jééé...“ chytila se Pavla za čelo „Kam já sem to...“

„Bojíš se?“ zeptal se jí Petr. „To je dobře.“ Položil si na zem batoh. „Dávejte někdo bacha, ne!“ řekl ostatním, ale skoro ani nemusel. Jirka s Marií se zase opřeli o fasádu a nová dobrodružná role si jim zalíbila, zvláště proto, že se k sobě mohli přitisknout a nikdo to výjimečně nijak nekomentoval.

Petr vytáhnul zase svůj fix a rychlými tahy kreslil přes celé vstupní dveře obrysovou kresbu. Pak si si nasadil širokou plochou trysku a už tam vyjížděl sice flekatý, ale velký a jasný stříbrný plochy. Kolem něj pak pobíhal Michal, a tryskou, která byla z jedné strany ostrá a natvrdo useklá, a z druhé strany do ztracena, obtahoval linky kresby do takové černé kontury, která navenek nechávala jasnou hranu a dovnitř se jakoby rozpíjela do stříbrného vnitřku. Trvalo to jenom pár minutek a přes všechny čtyři křídla dveří zářila obrovská pětice písmen.

Zaskřípěly brzdy. Těsně za nimi zastavil taxík, který přijel zdola. A shora právě sjížděla další...

Petr pochoopil situaci jako první „Kurva!“ Chytil Pavlu za ruku, a zatímco řidiči taxíků vyskakovali z aut, vláčel jí po schodech kolem domů dolů, ostatní se řítily za nima.

Shora z chodníku k nim doléhal křik taxikáře „Jen počkejte, parchanti!“ Běžel za nima s trubkou od heveru v ruce, ale přece jen měl nějakých dvacet třicet kilo navíc, tak jeho běh zdaleka nebyl tak střelhitý, jako běh šestice gympláků.

Parta seběhla schody a pak je Patr zatáhl doprava do parku. Zpoza křoví obhlédli situaci nahoře.

Druhý taxikář zůstal stát nahoře a volal tam na nějaké další partáky „Zavolejte klukům, ať jim dole zahraděj cestu!“

Šestice přeběhla cestičku v parku a obhlédla situaci dole.

Petrovi to bylo jasný „Tam nemůžem!“ Všichni vběhli zpátky mezi křoví a chvíli se jím prodírali. Nakonec si dřepli do stínu a sledovali ulici dole. Tam opravdu zastavila další dvě auta a řidiči chvíli chodili a hledali, kde parta vyběhne. Přijelo ještě jednou auto. Petr

natahoval uši, řidiče skoro neslyšel, spíš to byly jenom zvuky zdálky.

Řidič v autě stáhl okénko „Tak co?“

Jeho kolega, kterej chodil po silnici se zamračil, „nejsou tu, šmejdi.“

Ten za volantem si vzdychnul, „Asi tu někde bydlej a teď se nám smějou z domu.“

„Šmejdi, já až je dostanu...“

Třetí taxikář zatím nasedl a odjížděl pryč. Pak odjeli i dva zbývající.

Parta v křoví chvíli čekala, ale pak napětí opadlo: Je klid, taxikáři jsou pryč. Pomalu se prodrali z křoví ven a bázně vyšli na ulici. Ale tady už bylo prázdno.

Pak se pomalu vydali ulicí k hlavní.

„Eště, že to nebyla ETA“ ulevil si Michal.

„ETA?“ nechápala Pevla.

„ETA je banda debilů“ vysvětloval Petr „myslej si, že maj patent.“

Michal ho doplňoval „...jak někde potkaj toje, tak dostane nakládačku a pěkně natvrdo...“

„ETA sou kreténi,“ zatratil je mrknutím oka Petr. „Kreténi, co si rádi hrajou na hardbojs. Bojuje se tim, kolik máš stříber, vlaků, meter... jak si dobrej, ne jestli si s jinou partou rozbiješ držku.“

„No, a kolik máš?“ zaútočila na něj otázkou Pavla.

„Co já vim,“ pokrčil ramenama. „Já to zas tak nehlídám... Těch chromů po Praze, to máme dost... no řek bych pár desítek. A náky vagóny vlaků, několik pieců na stěně na Palmovce...“

„To je dost?“

„Myslíš, jestli někdo vede statistiku? Ne, to teda ne. Ale všichni kluci na scéně koukaj a viděj. A kdo je nejlepší, má věci na nejžhavějších místech... a tak, ten diktuje.“

„Jo, to je dobrý,“ pohodila zase hlavou a vlasy se jí rozpustily na rameni.

„Dobrý... Tý jo. Umíš ty se vůbec pro něco nadchnout?“ byl s její reakcí nesrovnaný. „Silver na skvělým místě!“

„Nadchnout... ale tak jo, je to lepší než ty počmáraný popelnice, ale já sem si myslela, že děláte takový ty pěkný barevný obrázky, co vypadaj plasticky a...“

„Barevný vobrázky? Piece! V noci při bombingu. Máš ty vůbec rozum?“ ročilil s Michal.

„No a jak se teda dělaj?“

„Ale jo,“ uznal Petr, že má kus pravdy „vobčas se takový dělaj. Ale to je hodně málokdy. To se musí předem připravit, ten vobrázek musí bejt dokonale vymyšlenej... která barva se bude malovat nejdřív a která přes to...“

„To stojí děsný prachy,“ přitakával Michal a Petr dodal „takový se dělaj vlastně většinou jenom jako legál, když ti na to někdo dá barvy a nemusíš se u toho furt vohlížet, jestli se neobjevěj fízlové. Teda dělá se to i třeba v Palmovce na zdi a tak, ale to sou takový místa, kde moc lidí nechoděj.“

„A proč teda neděláte ty legály? To by bylo lepší ne?“

„No... možná trochu jo, ale sehnat takovej kšeft... to už musíš bejt na scéně proflákej, to tě musej brát...“ poučoval ji Michal.

„Ale taky hlavně... dělat samej legál, to by mě nebavilo. Fakt. Kdyby někdo legalizoval graffiti, to by mě asi vážně nasral, protože na tom je skvělý i to dobrodružství. Máš stříbro někde, kam se všichni boje. Seš king,“ uváděl Petr na pravou míru druhou stranu bombingů.

Ale Michal se nedal zastavit „Prostě nasralas všem na hlavu. Všichni by to tam chtěli, ale byli podělaný až na bříše. Tys to dokázala, nachcalas jim do ksichtu...“

Němě na ně zírala, protože oba vypadali, jakoby na ně přišel amok, nebo spíš jakoby se právě sjeli černým hašem.

„Hele, Pájo,“ pokračoval Petr „vidělas na Pavláku ty chromy?“

„Chromy?“

„No, ty stříbrný nápisy?“

„Já nevím...“ rozesmála se „vy si myslíte, že to lidi sledujou?“

„Teda...“ *to je kráva!* nedořek Michal nahlas.

„Prostě se tam musíš podívat. Sou tam takovýhle“ a Petr rozpráh ruce, jak nejvíc to šlo „stříbrný chromy. Naše chromy. Na Pavláku! Víš, co to znamená?“

„Ne,“ zakroutila odevzdaně hlavou, „jako, že sou velký?“

„Tak si to uvědom. Prostě sme je tam napálili, kolem jezdily auta... no prostě, my sme to dokázali.“

„Hmmm,“ pokrčila ramenama „já tomu asi fakt nák nerozumim.“

„Hele, je půlnoc, já musim domu, nebo mě naši už fakt zabijou.“ Vrátila je do reality Marie.

„Deš s ní?“ Vrhli Michal závistivý pohled na Jirku, ale ten ani neodpovídal, zaklesl se s Marií do áčka, zahlaholil něco jako „Čau!“ a pak už slyšeli, jak se polohlasem domlouvaj, že skončili na skvělým místě, protože jedenáctka jede až k Marii na Jiřák.

„No, a my deme na Smíchov...“ rozloučili se Petr s Pavlou s Michalem a Klárou, které čekala cesta směrem k zastávce nočního autobusu.

Jen co zmizeli z dohledu, zavýskl si potichu Petr, jakoby oklamal arabského obchodníka: „A lahev mam v batohu stejně já!“

„Jenže stejně asi budem muset celou cestu pěšky...“

„Vaši se vrátěj vodněkud...?“

„Až zejtra...jo, byli čtrnáct dní pryč... jenže tam už musí bejt pořádek.“

„Voni sou čtrnáct dní pryč a ty s náma deš až dneska!“ zakroutil hlavou Petr.

„Ty si t'unt'a,“ koukla po něm vyčítavě, „vod Roháče, minulej tejdén, ses najednou vytratil... a předvčírem si bliil jak dobytek... Velryba s Michalem tě vedli domu.“

„To si pamatuješ?“ Odrovnala ho. Myslel si, že jí de zbalit. Jo...

„Vo víkendu sme u nás měly pařbu s holkama... ale zejtra musí bejt doma pořádek.“

„To stihneš?“

„No, když se vyseru na školu, tak se to dá zvládnout...“ to Petra uspokojilo.

Šlo se jim překvapivě dobře a rychle, za mostem byli a ještě nebylo ani půl.

Když Pavla otevřela domovní dveře, ovanul je chladný a trochu zatuchlý vzduch.

„Potichu!“ okřikla ho preventivně, protože jestli něco opravdu nechtěla, tak to bylo to, aby někdo v domě viděl, že jde domu tak pozdě a ještě k tomu s nějakým klukem.

Když se za nima zaklaply dveře od bytu oddechla si. Sáhla po vypínači, ale Petr její ruku zastavil. Zůstali spolu úplně po tmě. Pak si ji přitiskl a dlouho se líbali opřeni o dveře. Trvalo to celou věčnost.

„Točí se mi hlava“ špitla, když jí nechal vteřinku vydechnout „a sem strašně utahaná...“

„Tak si pod' sednout.“

Zahodila bundu a odvedla Petra do svého pokoje. Ani tam se ale nedostala k tomu, aby rozsvítila.

„Mam tu hroznej binec, počkej, já někam hodim to voblečení z křesla...“

„Kašli na to!“ Stopnul ji, sednul si na zem a jemným zataháním za ruku ji přitáhl k sobě.

„Počkej, já zapálím svíčku,“ vysmekla se mu a udělala pár kroků ke stolu, kde ve svícnu rozškrtla svíčku.

„Vem jí sem,“ houkl na ni potichu, a tak vzala zapálený svícen a postavila ho na zem mezi sebe a Petra. Ten zatím lovil cosi v kapsách a pak mezi prsty válel cigaretu s trochou trávy.

Sledovala ho s trochou zvědavosti i očekávání.

Petr si mezitím uválenou cigaretu labužnický oblízl a chystal se jí zapálit nad svíčkou. „Taková svíčka,“ doprovázel své počínání slovy „to je skvělá věc. Třeba se nad ní dá zapálit takováhle cigareta...“

Ale nezapálil, Pavla mu i se svícnem uhnula.

„Nezabíjej námořníky...!“ ohradila se a postavila svícen vedle. Zato rozškrtila druhou sirku a tou Petrovi připálila.

Petr labužnický natáhl sladce vonící dým.

Pak jí cigaretu podal. Natáhla taky. „Nemáš hlad? ...jestli nemam přinést něco k jídlu?“ Ale Petr jenom zavrtěl hlavou.

Zavřela oči a už poněkolkátý natáhla těžkou vůni. Od rána nejedla a točila se jí hlava. „Já to tiž hlad mam,“ a rozesmála se.

„To přejde...“ mávnul rukou.

Za chvíli pokoj voněl kořenou vůní a plamínek svíčky mihotal v modravých závějích.

„Hele, Pavlo, to jídlo – to nebyl tak úplně blbej nápad,“ kývnul hlavou Petr.

Seděla zády ke skříni a točila se jí hlava, „s tím jídlem... to už máš teda smůlu. Tam už nedoju.“

„To je to tak daleko?“

„Jo. Lednice je v předsíni a to je asi tak den cesty,“ přišlo jí to náramně k smíchu, a tak se začala smát.

Petr se zvednul a zmizel v předsíni. Za chvíli přišel a v ruce nesl zabalený balíček párků. „Teda máš tam pěkně vymeteno.“ Pavla se ještě pořád smála. Nebo spíš se její smích začal měnit v opravdový záchvat smíchu.

„Mam hroznou žízeň...“

„Jo, je tu vedro.“ Pak si uvědomil, že tu oba seděj v tlustým svetru, jak přišli zvenku. „Tady je první pomoc,“ a podal Pavle lahev, kde stále šplouchala třetinka stoličnyje.

Napila se, jako by to byla sodovka a pak vytřeštila oči a záchvat smíchu se změnil v záchvat kašle, „ty vole! Cos mi to dal?“

„Říkala si, že umřeš žízni...“

„Je!“ vydechla si „ted' určitě umřu taky.“

„Pití sem tam nikde nenašel...“

„To je taky na nepřístupným místě. A já pojdu vedrem.“

„Tak si sundej svetr,“ podivil se, proč jí to nedošlo hned.

„To nejde!“ zavrtěla hlavou.

„Proč?“

„To nevím...“ rozesmála se a ozvalo se hlasité žuchnutí, jak se zádama opřela o dveře skříně.

„Umřít tě nenechám,“ řekl Petr rozhodně, sklonil se nad ní a jak byla vláčná, svlékl ji ze svetru. „No, bodet' by ti nebylo horko!“ Zvážil ho v rukách.

„Ale nepřeháněj to!“ smála se Pavla a stále se opírala o skříň.

Byla úplně rozčuchaná, jak jí sundával ten svetr a v průhledný krajkový podprsence se jí natřásaly dvě kozičky, na kterých mohl Petr oči nechat.

„Vidíš, de to,“ a sedl si obkročmo na její nohy.

„Ty si ňákej...“ ještě se smála Pavla, ale pak Petr prstama jemně obkroužil okraj podprsenky a pak hlad'ounkou kůži, která se tam odhalovala.

Pavla ztichla a zvázněla. Opřela se hlavou o skříň a rukama se podepřela, aby udržela rovnováhu, protože si uvědomovala, že je úplně sjetá, eště k tomu přiopilá a Petr ji navíc vzrušuje, jenomže by to neměla tak dávat najevo.

A tak přestala dýchat, dívala se střídavě na něj nahoru a střídavě na jeho ruce, který ji hladily kolem prsou.

Pak ty ruce jemně zatáhly za kraječky a zpod nich se vyloupily dvě bradavky stojící jako vztyčené malíky. Levou rukou si ji chytil na šiji a přitáhl k sobě a líbal a... až úplně ztratila kontakt s nějakým světem okolo. Pak si uvědomila, že jí nějak stačil podprsenku rozepnout a její ramínka sklouzly někam dolů.

„To už je teda ale fakt nepřístupný místo,“ upozorňovala ho.

„Ty máš skvělý nápady,“ odpověděl jí, aniž chápala, co má na mysli.

Posunul si ji na koberci a položil na záda. Ale ne úplně. Pod lopatky jí vsunul svůj batoh, takže tam teď zůstala ležet s hlavou zvrácenou dozadu.

„Psst,“ pohládl ji a něžně zatlačil zpět do této polohy, když se chtěla zvednout. Zašermovala ve vzduchu vláčně rukama, ale položil si je na zem podíl jejího těla a opatrně přiklekl.